

Становище

От проф. д-р Станимир Трифонов

За дисертационния труд за придобиване на образователна и научна степен
„доктор“

по професионално направление 8.4. „Театрално и филмово изкуство“;

научна специалност „Кинознание, киноизкуство и телевизия“

с тема „Влияние на 3D технологията при възприемане на аудиовизуалните
форми от зрителя “

с автор Деспот Себишки и научен ръководител доц. д-р Елизавета Боева

Както е добре известно от историята, кинематографът се ражда и живее до тридесет и четвъртата си годишнина като „нямо“ изкуство. Появата на звука през 1929 г., обаче, само усложнява пътищата на развитие на филмовото изображение.

Което, от своя страна ,рефлектира и върху психологията на възприятие на аудиовизуалното произведение.

Ето защо всяко изследване върху изображението в киното представлява интерес за всички нас. Това беше един от мотивите да чета с интерес труда на Деспот Себишки.

Структурата на съчинението е адекватна на изискванията: състои се от увод, пет глави и заключение.

Уводът в своите три раздела – цел, предмет и обект; задачи и методология на изследването, амбициозно повежда читателя към основното изложение. От формална гледна точка са изпълнени нормите на дисертационния модел.

В първата си глава то е посветено на историческия обзор за развоя на компютърната графика и холограмата, чиито принципи на работа са разгледани. Обемът ѝ е пет страници.

Втора глава се състои от шест различни раздела с общ обем петнадесет страници и в тях обзорно са изложени технически и технологически аспекти на киното, стереоскопичния филм и компютърно генерираните изображения.

Третата глава се опитва да излага същността „психологията на киното“. Авторът е искал да се спре върху психология и физиология на възприятието на визуалното, както и въздействието му върху човешкия ум. Сторил го е, обаче, набързо и

безразборно върху „цели“ шест страници!!! (независимо от обърканата номерация на страниците в съдържанието на труда!). А този раздел от филмовата теория е повече от фундаментален и литературата, посветена нему, е необятна.

Четвъртата глава се състои от осем раздела и един наченат, но недовършен (за метавселената). Тук отново е пълно с технически описания и преразкази, което обърква читателя относно същността на дисертацията.

Едва в пета глава (а тя започва на 122 страница) докторантът се насочва към най-важното в дисертацията – „тенденции и авторска разработка“, което е доста неясна и общовата формулировка на заглавието на главата. Скромните ѝ и като обем, и като изложение шест раздела са крайно недостатъчни за важността на проблема – естетическите, философски, етически и художествени аспекти на едно привидно само техническо явление.

Заключението прибързва евтино да пророкува бъдещето на киното, което внася допълнителна несигурност у читателя за качествата на автора.

Както е добре известно, когато някой приеме желаното за действително, болката от срещата с реалността е трудно поносима. В случая с тази дисертация много ми се иска да спестим овреме подобно изживяване на автора ѝ. Още повече, че е напълно естествено текстът да бъде преведен и в чужбина, а това вече ще има отношение и към представата в странство за българския академически живот. И нашето индивидуално присъствие в него.

Накрая искам да кажа, че първоначално изпитаното любопитство към този труд, беше унищожено от неговата повърхностност и елементарност. И те дълбоко ме разочароваха.

Бих могъл да изброявам и други недостатъци, но най-потресаваща е липсата на филмографски справки (на цитирани и използвани заглавия). Това е абсурдно дори за една скромна бакалавърска теза!

Гласувам с „Не“.

Проф. д-р Станимир Трифонов